

Veresné Novák Katalin: Kellenek a nők a közéletbe

(2006 June 29, Thursday) -

A nők diplomáciai érzéke sok esetben segít helyzetek megoldásában. Angela Merkel kínált legutóbb olyan kompromisszumot, ami a férfi politikusok számára is elfogadható volt -mondja Veresné Novák Katalin, a Külügyminisztérium munkatársa, s a közeli hetekben érkezik második gyermeke a kétéves Ádám mellé.

- Mikorra várjátok a kisbabát?
- Augusztus második felére!

- Ő lesz a második gyermeketek. Terveztétek?
- Igen, egyelőre a tervek szerint haladunk! Ez nem jelenti azt, hogy itt vége, de a másodikat mindenképpen terveztük!

- A lányok szoktak álmodozni arról, hogy mikor mennek férjhez. Te is álmodoztál?
- Persze. Sőt, sorsolást is csináltunk órán. Volt egy Amerikában élő osztálytársunk a gimiben és ő tanított meg bennünket egy ilyen játékra. Pontosan emlékszem, én 23 éves koromra képzeltem az esküvőmet.

- És így lett?
- Nem, kicsit csúszott. 2002-ben, 25 évesen mentem férjhez.

- Szegeden a Ságváriban érettségiztél. Utána hogy alakultak a tanulmányaid?
- Pestre mentem, a Közgazdaságtudományi Egyetemre - ma Corvinus. Itt végeztem, Nemzetközi kapcsolatok szakon.

- Ez egy jó karrierépítési lehetőség egy tehetséges ember számára. A tehetséged adott, lehetőségeid is voltak, mégis férjhez mentél.

- A kettő nem kell, hogy kizárja egymást. Legalábbis remélem! A Nemzetközi kapcsolatok szakos hallgatókban általában naiv elképzelések élnek a jövőjükkel kapcsolatban. Úgy gondolják, végzés után kinyílik előttük a világ. Természetesen, diplomaták szeretnének lenni. Nem tudják, amit később láthatnak majd, mennyire kevesen tudnak a Külügyben elhelyezkedni a végzetek magas számához képest. Pedig ez a valóság!

Nekem nagyon nagy szerencsém volt. Épp amikor végeztem, vett új lendületet az a külügyminisztériumi közvélemény-felkészítési munka, amely megelőzte az uniós csatlakozásunkat. 2001. őszre volt. Én annyira nem számítottam arra, hogy a Külügyminisztériumba kerülhetek, hogy majdnem aláírtam egy másik szerződést. De a sors mégis úgy hozta, hogy a Külügyminisztérium EU-kommunikációs részére kerülhettem.

- Akkor mit gondoltál a jövődről? Családanya leszel vagy karrierépítő nő?
- Azt tudtam, hogy szeretnék családot. Sőt, nagycsaládot szeretnék. De úgy voltam vele, hogy ezt a kérdést majd megoldja a sors. Összeegyezteti számomra a családot és a külügyes pályán is működni tudó nő szerepét.

- És megoldotta?
- Azt gondolom, igen. Megismerkedtem a férjemmel, összeházasodtunk, s utána, mikor ésszerűnek találtuk és vágytunk is rá, vállaltuk a kisbabát. Akkor született Ádám, aki most kétéves. A Külügyben egyébként épp akkor alakultak lehetőségek számomra. Mehettem volna külföldre, akár 4 évre. De akkor (is) úgy gondoltam, ha vállalom egy négyéves külföldi utat, akkor 30 éves lennék, mire hazajövök. Az biztos - gondoltam -, akkor szülni már nem fogok. Ezért nem erősítettem rá erre a külügyes pályára. Egyébként is fiatalnak éreztem - érzem - magam, ezért akkor Ádámot választottuk, szerencsére. Nagyon jó döntésnek bizonyult és bizonyul minden percében az életünknek.

- De hogyan változtattál?
- Szerencsém volt akkor is. Már terhes voltam Ádámmal, mikor áthívtak a Közvélemény-felkészítési részről a Miniszter Úr Kabinet irodájába, s a terhesség kilencedik hónapjáig ott dolgozhattam. Ádámmal bő másfél évet voltam otthon. S megint csak kedvezett nekem a sors, mert köztisztviselőként visszamehettem 4 órában dolgozni és csak 4 órában kellett Ádámot közösségbe adnunk. Most nem egészen egy év után állok fel az asztaltól, hisz mindannyiunk számára az új emberke a legfontosabb pillanatnyilag. Úgy gondolom, amíg a gyerekek kitöltik az életemet, és jól érzem magam, addig otthon maradok. De nagyon bízom abban, hogy letettem az asztalra a Külügyben annyit, hogy megint legyen lehetőségem visszatérni. Azt remélem, így lesz!

Kattintson a folytatásért!

- A férjed karrierje is nagyon szépen alakul. Nem félsz, hogy ez egyre több lemondást követel tőled?
- Az ember próbál tehetséges, értelmes társat találni magának, hozzáemenni. Aztán, amikor elköteleződik mellette, akkor nyilván a férj karrierje is fontos lesz a közös életben. Ez szintén amellettszól, hogy én a négy év külföld, két év itthon, aztán ugyanez ismétlődik, szóval hogy én ne ezt válasszam, mert nem fogjuk tudni csinálni - ami nem feltétlenül tragédia. Azt gondolom, hogy ez is a mi döntésünk. Nem szeretném, ha a férjemnek kellene lemondania a karrierépítésről.

- Miért?

- Mert én nagyon jól érzem magam a hagyományos női szerepekben is. Szeretem az ún. "háttér teremtést" is, szeretek hátulról segédkezni vagy néha csak úgy, reprezentálni valaki mellett, valakiért.

- Ez szép, de mondják, egy idő után felébred a másik félben is az önmegvalósítás vágya. Ez nem aggaszt?

- Egyelőre nem. Ma még sok minden nem aggaszt, ami később aggasztóvá válhat. Családcentrikus vagyok és addig szeretnék a gyerekeim mellett maradni, amíg csak igénylik. Ezt láttam otthon is. Összetehetem a két kezem, hogy jobb helyzetben vagyok, mint egykor a szüleim. Ők is valóban minden megtettek értünk, a gyerekeikért, de ők nem választhattak. Számunkra nem volt választási lehetőség. Én szerencsére nem vagyok kényszerpályán, maradhatok akár 6 éven át otthon, megvan erre is a lehetőségem. Mégis visszamentem dolgozni, mert igényeltem a munkát. Most mégis újra itthon fogok maradni.

- Ha vállalnád, csak magadért, vagy a "Nő"-kért is vállalnád, a közéleti szereplést, hisz még jöhet ilyen lehetőség a pályádon!

- Én abszolút szükségét érzem annak, hogy a nők jelen legyenek a közéletben. Ez rendkívül fontos dolog, van egy sor olyan társadalmi probléma, amit a nők teljesen másképp észlelnek, mint a férfiak. Sőt, megkockáztatom, sokkal ésszerűbb megoldásokat találnak időnként. A nők politikai szerepvállalása azért is szükségszerű, mert diplomáciai érzékük sok esetben segít bizonyos helyzetek megoldásában. Angela Merkel például az EU 2007-2013-as költségvetése tárgyalásának utolsó fázisában kínált olyan kompromisszumot, ami a férfi politikusok számára is elfogadható volt, akik néha már hiúsági kérdést csináltak gazdasági-politikai érdekeik szilárd képviselőiből. Merkel pedig fel tudott mutatni egy szimpatikus-kompromisszumképes megoldást. Nem tartom kizártnak, hogy én magam, ha lesz rá lehetőségem, ne vállalnék politikai szerepet hazánk külügyi kapcsolataiban.

- Van-e példaképed a női politikusok között?

- Talán nincs elég tényeszerű információm ahhoz, hogy bárkit példaképemnek nevezek, ugyanakkor Angela Merkel munkáját mindenképpen nagyon tiszteltem, őt sikeres és korrekt politikusnak tartom. Van még egy francia hölgy, aki most köztársasági elnökjelölt Franciaországban. Ő Ségolene Royal. Ez a hölgy nagyon intelligens, szimpatikus és tud kemény is lenni. Jól beszél, kiváló szónok, de mosolyogni is tud. S eközben 4 gyermek anyukája, a legkisebb talán 1 éves. Nem tudom, valós-e ez a média által közvetített kép, de én szimpatikusnak találom ezt a hölgyet. Kicsit néhol már illuzórikus ez az egyeztetés a családanya és a politikusnő között, de ha igaz, akkor igazán nagy siker. Franciaországban, egy ilyen félprezidenciaális rendszerben ugyanis nagyon komoly pozíciónak számít a köztársasági elnökjelöltség.

- Vissza a házassághoz. A férjed is családcentrikus?

- Nagyon nagy a szerencsém ebben a helyzetben is. A férjem teljességgel együtt él a családdal, ő is "mindent" csinált. Másrészt nagyszerű anyósom van. Fiús anyuka, két fiú édesanyja, de pontosan olyan értékeket adott át a fiainak, a férjével együtt, ami ideálissá teszi a családi életünket. Közös neveljük a gyereket is, hisz kettőnké, nem csak az anyjéé.

- Elégedettnek látszol!

- Igen, az vagyok! Egyrészt mindig azt az élethelyzetet próbálom élvezni, amiben éppen vagyok. Nem sajnálkozom azon, amit épp most kihagyok, mert akkor állandóan elkeseredett lennék. Másrészt, bízom abban, hogy ez az én döntésem is, tehát butaság lenne emiatt bánkódnom. Harmadszor, amikor egy döntést meghozok, bízom benne, hogy mindig a családdal, a barátokkal és a fontos feladataimmal eltöltött órák maradnak élményként, jó döntésként bennem, még öreg csoroszlyaként is. Gróf Róza